

Arrest

nr. 70 921 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 14 februari 2010 het Rijk binnenkwamen, dienden op 15 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 mei 2010 ten aanzien van verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 10 september 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. De Raad weigerde verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 7 oktober 2010 met nummer 49 196.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 23 november 2010 dat de door verzoekers ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk was.

1.6. Op 12 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om tot een verblijf gemachtigd te worden als ongegrond afgewezen werd. Deze beslissing, die verzoekers op 31 augustus 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10/09/2010 werd ingediend door :

[M., C.] [...]

+ echtgenote:

[M., M.] [...]

+Kinderen:

•[M., D.] [...]

•[M., V.] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23/11/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem van [M. C.] kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoeningen van betrokkene behandelbaar zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Servië.

De gezondheidszorg in Servië is georganiseerd op de drie gebruikelijke niveaus (primaire, secundaire en tertiaire zorg), verbonden op basis van een systeem van doorverwijzing. Er bestaat een verplichte ziekteverzekering die zowel werknemers, zelfstandigen, gepensioneerden als uitkeringsgerechtigden insluit. Voor sociaal kwetsbare personen is de verzekering gratis, daar de staat de bijdragen voor deze personen betaalt. Deze verzekering geeft toegang tot de publieke gezondheidszorg. In het geval verzoeker onmiddellijk na aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand is er gedurende een periode van maximum 60 dagen recht op dringende medische zorgen op alle niveaus voor terugkeerders die nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering. Tijdens deze periode moet betrokkene zich in regel stellen met de ziekteverzekering.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie zij terecht kan voor de nodige ondersteuning. Betrokkene heeft immers tientallen jaren in Servië verbleven alvorens naar België te vertrekken. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn asielrelaas dd. 04.03.2010 dat zijn twee dochters alsmede één zus nog woonachtig zijn te Servië. Tevens betaalde betrokkene 1.000€ voor zijn reis van Servië naar België hetgeen toch een zekere financiële draagkracht impliceert

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel aan dat er sprake is van een schending van substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Tevens stellen zij dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding:

Hun betoog luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché [C. W.] maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

[...]

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

[...]

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaal[t]:

Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1 "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2 "geavanceerde elektronische handtekening": elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren
- c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;
- d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord."

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

- De verzoekende partijen waren evenwel geen bestemming in enig elektronisch verkeer.

- De verzoekende partijen hebben zich persoonlijk aangeboden bij de gemeente zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint en daarna per aangetekende zending aan de verzoeker overgemaakt.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie." (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

[...]

a). De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Trouwens, er bestaat inderdaad een vermoeden dat de beslissing niet door de attaché [C. W.] is genomen aangezien als contactpersoon staat vermeld op de beslissing mevr. [D. N.].

In de briefwisseling van de adviserende geneesheer staat dan weer mevr. [K. D.] vermeld als contactpersoon.

c). De verzoekende partijen waren geen bestemming van enig elektronisch verkeer.

d). De verzoekende partijen waren persoonlijk aanwezig op de gemeente.

[...]

De administratieve beslissing dd. 12/08/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

3.1.2. Verweerder antwoordt dat verzoekers niet de bevoegdheid van de auteur van de beslissing, attaché C.W., in vraag stellen, doch wel of de handtekening op de bestreden beslissing door hem geplaatst is. Hij stelt dat op de bestreden beslissing een gescande handtekening werd geplaatst en deze handtekening als een gewone elektronische handtekening moet worden beschouwd. Hierbij licht hij toe dat deze handtekening enkel kan geplaatst worden door de ambtenaar die over het vereiste paswoord en een specifieke code beschikt en dat er geen elementen zijn die toelaten te veronderstellen dat een derde zich de code van attaché C.W. heeft toegeëigend en de bestreden beslissing op onrechtmatige wijze heeft genomen.

3.1.3. Allereerst merkt de Raad op dat verzoekers in gebreke blijven de wetsbepaling weer te geven die zou voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel “*handgeschreven*” zijn handtekening op een bestuurlijke beslissing zou kunnen plaatsen en dat hij geen gebruik zou mogen maken van meer moderne technieken om dit te doen. De bewering van verzoekers dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekers weerleggen met hun uiteenzetting de stelling van verweerder niet, die betoogt dat de ingescande handtekening enkel kan geplaatst worden door de ambtenaar die beschikt over de met deze handtekening corresponderende code. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun bewering dat de ingescande handtekening op de bestreden beslissing door eender wie kan geplaatst worden en niet toelaat vast te stellen dat deze beslissing effectief door attaché C.W. werd genomen. Het gegeven dat in de bestreden beslissing een andere ambtenaar als contactpersoon wordt aangeduid en het feit dat nog een andere ambtenaar briefwisseling voerde met de ambtenaar-geneesheer laat toe vast te stellen dat verschillende ambtenaren betrokken zijn bij de voorbereiding van een administratieve beslissing, doch doet geen afbreuk aan het feit dat enkel de handtekening van attaché C.W. op de bestreden beslissing werd aangebracht en hieruit blijkt dat hij, behoudens tegenbewijs, de daadwerkelijke auteur is van deze beslissing. Gelet op zijn titel ‘attaché’ en gezien artikel 6 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan nemen, staat ook vast dat de heer C.W. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

De beweringen van verzoekers laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen “*algemeen beginsel van behoorlijk beheer*” te kennen en verzoekers verstrekken in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij stellen tevens dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen een manifeste beoordelingsfout begaat.

Dat iedere administratieve rechtshandeling geschraagd moet zijn door draagkrachtige motieven en een zorgvuldige afweging van de beschikbare elementen in het administratief dossier en tevens in overeenstemming moet zijn met de wet.

Tevens moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Dat dit hier niet het geval is.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken wees verzoekers aanvraag onterecht af als niet gegrond.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partijen geschaad.

- De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de verzoeker dhr. [M.] in de mogelijkheid moet zijn om zich in Servië te laten behandelen en dat er tevens kan besloten worden tot de toegankelijkheid tot de vereiste medicatie en medische zorgen.

- Tevens stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er mag besloten worden dat de verzoeker arbeidsgeschikt is en dat hij aldus kan instaan voor de betaling van de vereiste medische zorgen en medicatie.

[...]

Allereerst, de motivering van de bestreden beslissing steunt op een falend advies.

De adviserende geneesheer weerhoudt immers een depressie met tekenen van een posttraumatisch stress syndroom.

Hij stelt in zijn advies dat dit potentieel ernstig is en dient behandeld te worden met medicatie en een psychiater.

Evenwel betreft hij in zijn advies nergens de bewoordingen van verzoekers arts dat een terugkeer naar het land van herkomst niet aangewezen lijkt omwille van het schokeffect.

Aangezien de adviserende geneesheer hieraan geen enkele aandacht besteedt kan zijn advies niet als allesomvattend beschouwd worden.

[...]

Verder is het een principe dat het niet aan de adviserende geneesheer toekomt om een advies te verlenen of een evaluatie te maken van de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicamenteuze behandeling.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient dan ook zelf de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg te beoordelen aangezien dit niet kadert in het advies van de adviserende geneesheer.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers in de bestreden beslissing dat er geen enkel bewijs voorligt van een arbeidsgeneesheer die stelt dat de verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn en dat er dus mag vanuit gegaan worden dat de verzoeker zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Deze overweging staat evenwel in schril contrast met de inhoud van de medische attesten.

Uit deze attesten blijkt duidelijk dat de verzoeker lijdt aan ernstige klachten.

Ook de adviserende geneesheer stelt nergens dat de verzoeker als arbeidsgeschikt kan beschouwd worden.

[...]

Er wordt tevens niet onderzocht hoe het zit met de betaalbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en medicatie.

Dit is evident niet zonder belang omdat de verzoeker niet de mogelijkheid heeft om inkomsten uit arbeid te verwerven zoals blijkt uit de medische attesten en de bevinding van de adviserende geneesheer die een ernstige aandoening weerhoudt en hij deze medicatie en zorgen niet kan betalen.

De Dienst Vreemdelingenzaken bewijst voor het overige niet dat de noodzakelijke medicatie van de verzoeker sipralexa, trazolan, glucophage, uni-diamicron, orale antidiabetica, asaflow, coveram, lormetazepam, doctrazodone, seroquel gratis beschikbaar zouden zijn.

Evenmin wordt bewezen dat de verzoeker in staat zou zijn om gebruik te maken de psychiatrische diensten bij psychiaters en instellingen in Servië.

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kan niet besloten worden dat de ononderbroken behandeling in Servië gewaarborgd is en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoeker dat zijn leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt.

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden.

[...]

Tot slot verliest de Dienst Vreemdelingenzaken uit het oog dat de verzoeker van Albanese origine is en er in Servië ernstige discriminaties bestaan ten opzichte van Albanezen.

Zij worden inderdaad sociaal-economisch achtergesteld in vergelijking met de etnische Serviërs. Ook inzake gezondheidszorg worden Albanezen achtergesteld en is het helemaal niet bewezen dat de verzoeker zal aanspraak kunnen maken op de (gratis) behandelingen en medicatie.

De verzoeker verwijst dan ook naar de rapporten in bijlage toegevoegd.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet draagkrachtig gemotiveerd omdat geen rekening werd gehouden met verzoekers origine.

Art. 3 en 8 EVRM zijn derhalve geschonden.”

3.2.2. Verweerder werpt op dat de ambtenaar-geneesheer aan wie een advies werd gevraagd vaststelde dat de voor de heer C. M. noodzakelijke medische zorgen en medicijnen aanwezig zijn in Servië en er dus geen bewijs is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Hij benadrukt ook dat verzoekers niet betwisten of weerleggen dat er in Servië een verplichte ziekteverzekering bestaat die gratis is voor sociaal zwakkere personen en dat personen die naar Servië terugkeren en nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering gedurende zestig dagen een recht op dringende medische zorgen op alle niveaus kunnen laten gelden. Hij besluit dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er een onneembare financiële drempel is om de nodige gezondheidszorgen te kunnen verkrijgen. Verder zet hij uiteen dat geen enkel medisch attest dat door verzoekers werd aangebracht aangeeft dat de heer C. M. arbeidsongeschikt is en dat de bewering dat hij geen inkomen uit arbeid kan verwerven en dat hij omwille van zijn etnische achtergrond minder kans zal krijgen om de juiste verzorging te krijgen in Servië niet wordt hardgemaakt. Hij poneert dat hij uit het verzoekschrift niet kan afleiden waarom verzoekers menen dat artikel 8 van het EVRM geschonden is en stelt dat aan de formele en materiële motiveringsplicht werd voldaan.

3.2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de aanvraag van verzoekers om gelet op de medische problemen van de heer C. M., tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Hierbij wordt geduïd dat de aandoeningen waarnaar de heer C. M. verwees in zijn land van herkomst kunnen behandeld worden en dat de vereiste zorgen voor hem ook toegankelijk zijn. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hun bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoekers betogen dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die moet onderzocht worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer geen aandacht besteed heeft aan het feit dat de arts die zij zelf consulteerden aangaf dat een terugkeer naar Servië niet aangewezen is en het advies van de ambtenaar-geneesheer derhalve faalt. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel dat hij rekening gehouden heeft met alle medische attesten die werden aangebracht en dat hij de inhoud van deze getuigschriften in aanmerking heeft genomen om een onderbouwd advies te verschaffen. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer niet elke afzonderlijke bemerking bespreekt die door de artsen die verzoeker behandelden werd gemaakt laat niet toe te besluiten dat zijn advies zou falen. De Raad wijst er ten overvloede op dat de passage waarnaar verzoekers verwijzen in zijn volledigheid moet gelezen worden en dat een dergelijke lezing leert dat de behandelde arts stelde dat de heer C.M. wel degelijk naar zijn land van herkomst kan reizen, niettegenstaande het feit dat een “confrontatie met [de] oorzaak van [de] depressie [...] erg shokerend [kan] zijn.”

De bewering van verzoekers dat het niet aan de ambtenaar-geneesheer toekomt een advies te verlenen of een evaluatie te maken van de toegankelijkheid van medische zorgen en medicamenteuze behandeling is in strijd met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten daarnaast de stelling van verweerder dat er geen enkel bewijs voorligt dat een arbeidsgeneesheer oordeelde dat de heer C.M. arbeidsongeschikt zou zijn. Zij brengen evenwel geen dergelijk bewijs aan en ook in het administratief dossier van verweerder is geen dergelijk stuk terug te vinden. Door louter voor te houden dat de heer C.M. ernstige klachten heeft en dat de ambtenaar-geneesheer niet stelde dat de heer C.M. als arbeidsgeschikt kan beschouwd worden, tonen zij ook niet aan dat de heer C.M. niet in de mogelijkheid zou zijn om een inkomen te verwerven dat hem in staat stelt eventuele medische kosten te dragen. Verweerder heeft daarenboven gesteld dat ook de echtgenote van de heer C.M. een financiële bijdrage kan leveren, dat hij een beroep kan doen op zijn familieleden en dat daarenboven niet blijkt dat hij niet de nodige financiële draagkracht heeft om medische kosten te betalen, aangezien hij verklaarde duizend euro betaald te hebben om naar België te reizen. Evenmin weerleggen zij de gestaafe stelling dat er in Servië een ziekteverzekering bestaat die gratis is voor sociaal kwetsbare personen en dat personen die nog niet in regel zijn met de ziekteverzekering gedurende maximaal zestig dagen recht op dringende medische zorgen hebben. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte zou geoordeeld hebben dat er geen financiële belemmeringen bestaan die zouden verhinderen dat de heer C.M. in Servië toegang krijgt tot de vereiste medische zorgen. Zij kunnen, gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat de ambtenaar-geneesheer op onderbouwde wijze verwees naar de uitgebreide medische faciliteiten in Servië, ook niet gevolgd worden in hun standpunt dat geen rekening gehouden werd met de betaalbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen.

Voorts moet worden opgemerkt dat de uiteenzetting van verzoekers dat etnische Albanen achtergesteld worden in Servië geen steun vindt in het door hen aangebrachte verslag van Amnesty International. Verzoekers kunnen immers niet dienstig verwijzen naar de in dit verslag vermelde situatie van Serviërs, Roma of Albanen op plaatsen waar zij een minderheid vormen in Kosovo, aangezien hun situatie dient beoordeeld te worden in functie van hun land van herkomst en Servië en Kosovo twee verschillende landen zijn. Daarenboven moet worden geduïd dat het aangebrachte verslag dat van algemene aard is in voorliggende zaak hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van verweerder die het gevolg zijn van een onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekers.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt of de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

3.2.3.2. Hun uiteenzetting laat, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin toe een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Ten overvloede moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, hetgeen in casu niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

3.2.3.4. Aangezien verzoekers niet op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze uiteenzetten waarom zij van oordeel zijn dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, moet dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan een passende toelichting, als onontvankelijk beschouwd worden.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit de bespreking van de vorige onderdelen van het middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.3.6. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe een schending van enig ander niet nader gespecificeerd algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK